

PUPI AVATI

ανθρώπινες αδυναμίες...

« Ο μπαμπάς της Τζοβάννα »

ΠΑΡΑΓΩΓΟΣ: DueA Film, 2008

ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ,

ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΟΣ: Pupi Avati

ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ: Silvio Orlando
Alba Rohrwacher
Francesca Neri
Ezio Greggio

ΣΗΜΑΝΤ. ΒΡΑΒΕΙΑ: Festival di Venezia
David di Donatello
Golden Globe
Nastro d'argento

επιμέλεια enzob.

Ο καθηγητής Casali διδάσκει καλλιτεχνικά στο λύκειο, όπου η κόρη του Γιουβαννα παρακολουθεί τάξη γυμνασίου, ψάχνοντας με υπερπροστατευτική αγάπη να της «ανεβάσει το ηθικό» κάθε πρωί για να την στηρίξει ψυχολογικά στα εφηβικά κόμπλεξ κατωτερότητας (σχολικά ακόμη και οικογενειακά), επιβαρυνμένα από το γεγονός ότι δεν είναι ελκυστική.

Ο ερχομός στο σχολείο ενός πρωίμου δονζουάν γκρεμίζει την ψυχολογική αστάθεια της Γιουβαννα σ' ένα αληθινό και κυριολεκτικό παραλήρημα, με μανιές καταδίωξης που τροφοδοτούνται από την ζήλεια για την καλύτερή της φίλη όταν ανακαλύπτει τη σχέση με το αντικείμενο του έρωτά της.

Η δολοφονική έκρηξη της Γιουβαννα φανερώνει μια οικογενειακή κατάσταση που από καιρό παρασύρονταν στην ρουτίνα, με την Delia, ανικανοποίητη σύζυγο και μητέρα, απορριπτέα στην θηλυκότητά της και απογοητευμένη στις κοινωνικές της επιδιώξεις, με ένα σύζυγο που την αγαπάει αλλά που αυτή δεν εκτιμάει, παντρεμένη από συμφέρον, και μια κόρη που την εξιδανικεύει μα που αυτή την απαρνείται, απομακρυσμένη εξαιτίας της συνενοχής μεταξύ πατέρα και κόρης.

Η νοσηλεία στο ποινικό ψυχιατρείο δεν εμποδίζει τον πατέρα να δίνει συναισθηματικό και ψυχολογικό στήριγμα στην κοπέλα, και με τον ερχομό του πολέμου αποφασίζει να μετακομίσει κοντά στην Γιουβαννα, και αφήσει την Delia, ακόμη και αν την αγαπάει, με τον Sergio, τον αστυνομικό γείτονα και οικογενειακό φίλο, που έμεινε χήρος μετά από έναν βομβαρδισμό, με ανέκαθεν αμοιβαία έλξη.

Η Γιουβαννα βγαίνει από το νοσοκομείο και σιγά σιγά εξισορροπείται χάρη στα σύγχρονα ψυχοφάρμακα, και ένα βράδυ, κάποια χρόνια μετά, με τον πατέρα της συναντάει την Delia, που δέχεται «να γυρίσει σπίτι».

Ένα εξαιρετικό καστ το οποίο μάζεψε πολλά και αξιόλογα βραβεία, ακόμη και στο περίφημο Φεστιβάλ της Βενετίας. Αλλά η ταινία δεν κρατιέται μόνο από την ερμηνεία των ηθοποιών. Η αποκορεσμένη φωτογραφία που θυμίζει το σέπια της εποχής, τα πλάνα με ευρείες ζώνες στη σκιά, οι σκηνές συχνά νυκτερινές και εσωτερικές, όλα μας οδηγούν στα βάσανα των χαρακτήρων, εξιστορημένων με τρόπο στεγνό και συμπάσχοντα, χωρίς όμως να ενδίδει στο μελόδραμα.

Ακόμη μια φορά ο Pupi Avati πραγματεύεται μια δραματική υπόθεση με συγκινητική ένταση, στερημένη από στοιχεία κοινότοπα παθητικά και εύκολη μυθολογία για τους χαμένους, ανιχνεύοντας μέσα σε μια σχέση (της ευθύνης των γονιών) κάθε άλλο και προβλέψιμη.

Το στοιχείο του χρονικού προσφέρει την αφορμή για να ερευνηθεί στο δύσκολο πατρικό «επάγγελμα», στις γυναικείες συγκρούσεις, στον τρυφερό μα την ίδια στιγμή σκληρό κόσμο της εφηβείας.

Και για να δείξει μια τομή, χωρίς την οποιαδήποτε ρητορική, στις κοινωνικές και οικογενειακές δυναμικές της περιόδου πριν και μετά τον πόλεμο, που δεν έχουν ακόμα διαβρωθεί απ' τον καταναλωτισμό, και καθοδηγημένες από ηθικές αξίες απλές και ανθρώπινες.

Είναι εμβληματική, με αυτή την έννοια, η συμπεριφορά του αστυνομικού, του οικογενειακού φίλου που βοηθά διακριτικά και αποτελεσματικά τους γείτονες, εκμεταλλεύοντας μερικές φορές την στολή, χωρίς όμως να κάνει κατάχρηση και υπερισχύοντας πάντα η αίσθηση της υποχρέωσης, μέχρις ότου αυτές οι αξίες δεν χάνουν την σημασία τους και για αυτόν στο χάος της «απελευθέρωσης».